

Visor och Berättelser

jemte andra Småstycken,
äldre och nyare.

Nummer 14.

1. Åt hjertans lilla ljufwa wån.
2. Åt du min wån och äbla ros.

1.

1. Åt hjertans lilla ljufwa wån,
Jag wet du älskar mig,
Ty kommer jag och nu igen,
Till att besöka dig.
För din skull är ej wågen lång,
Nej det är en spatseregång,
Jag gör den wißt med all pläsir,
Och trött jag icke blir.
2. Jag wet du ej mistycker att
Din wån gör dig omak,
Det ware anten dag ell' natt,
Ty kärlek är wår sak.
Låt folket prata hwad de kan,
Jag skall ju ändå bli din man,
Den altid ler åt allt förtal,
Som kärlek har i wal.
3. Att jag nu måste resa bort,
Jag dig berätta får,
Men hem jag kommer innan kort,
Om lyckan med mig står,
Då skall vårt Bröllop hållit bli;
Ho ledsnar ej wid frieri?
Får wål, min wån, må alltid wål,
Glöm ej din trogna träl.

5. På mörka bålans swarta flob,
Der brusar stort owäder,
Der vågar jag mitt unga lif,
På några tunna bräder:
Men om du will till båljan gå,
Så skall du såda få
Likkistan min, liksom hon står,
Med flagg och wimpel på.
6. Se wimpeln fastas upp i topp,
Mitt affsed bjudes dig;
Det står en man utför vår port,
Som ifrigt swingar sig;
Si seglen hisas upp i wind
Och skeppet går från strand,
Men du, min lilla söta wån,
Får blifwa quar på land.
7. Nu är det glaset runnit ut,
Att wi skall skiljas åt;
Jag ber du ej bekymrar dig,
Med tårar eller gråt,
Men kom och följ med mig till strand,
Der står min lilla båt,
Då ger jag dig min högra hand,
Och sen så skiljs wi åt.
8. Adjd! farväl för denna gång,
Min äbla lilla ros;
Min tid han intet är så lång,
Jag måste bort min ros;
Det är wål sist för denna gång
Du mina ögon ser;
Du hör min dymma klagsång
Ranhända aldrig mer.

Köstar i Skill. Bko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.
Gyflomangatan i Sjerdingen.

4. Ett gör mig ondt, din sorg jag ser,
Men fåra, haf god tröst,
Vår skillnad nu ej ewigt ster
Mitt hjerta i mitt bröst
Till kärlekspant jag gifwer dig;
Kan du begära mer af mig?
Allt stilla då din myckna gråt,
Lyd min förmaning åt.

5. War trogen, flitig, sök Guds hus,
Så går dig alltid väl,
Bed Gud upptända trones ljus
I din dyrköpta själ.
Med andakt hör Guds helga ord
Och sök hans dyra nåde-bord,
Så fylles wißt min bänkan opp
För dig till själ och kropp.

6. Din moder som dig burit hit
Till werlden med besvär,
Du äfwen wörda bär med flit,
Jag wet hon har dig kär;
En moder mycket utstå kär
När hon med fåra fostret går,
Slitit bde kan och hånda den
Som älskar rätt sin wän.

7. Gafst nödigt jag från dig will fly
Jag nu dock måst min kos,
Men derom bär du dig ej bry,
Min alltför täcka ros.
Lef, som jag sagt, och war förnöjd,
Så får vår owän ingen fröjd;
Och när jag kommer hem igen,
Blir du min äkta wän.



2.

1. Allt du min wän och äbla ros,
Jag dig wißt älskat har;
Jag tänkte resa bort min kos,
Men du får blifwa quar.
Min glädje nu en ända har,
Och sorgen ökar sig;
Ho wet om jag i werlden här
Nånfin får skåda dig.

2. Men om du mig will trogen bli,
Och icke swika mig;
Så will jag det försäkra dig
Och det skall du få se:
Om ödet mitt skall bli så stort,
Allt jag skall ödden se,
Så will jag aldrig glömma bort,
Allt tänka uppå dig.

3. Men ett will jag påminna dig;
När wädret susar hårdt,
Allt du då ned till stranden går,
Det kostar dig ej swårt.
Din såta wän som borta är,
Du wet ej hur han mår,
Ransle af storm och starkt owär,
Han wät och trötter står.

4. Du är en wän af ärbarhet,
Det talas väl om dig;
Hwar gång jag dina ögon ser,
Hwar blodtår rörs i mig,
Din kinder är som wallmo röd,
Din mun så sockersöt;
Ty alldrig jag i werlden här,
Nånfin förglömmar dig.